

lets Udgifter. Nu er der forskjellige Sygehuse omkring i Riget, som enten for alle indlagte Personer eller i alt Fald for visse Klasser af Befolkningen kræve lavere Betaling end den virkelige Udgift ved Opholdet paa Sygehuse beløber sig til. Her opstaar altsaa det Spørgsmaal: hvor vidt og i hvilken Grad skulle de anerkjendte Sygekassers Medlemmer have Moderation. Skulle de overhovedet have Moderation og hvor stor Moderation da i Forhold til denne allerede i Forveien nedsatte Betaling? Men Forholdet kan her stille sig forskjelligt, thi det, det maa væsentlig komme an paa, er: hvor meget den for visse Klasser anordnede Betaling er lavere end det, den virkelige Udgift andrager. Vi have nu ment, at det ikke lod sig gjøre i Loven selv at træffe Bestemmelse derom, men have ment at burde paafalde Afgjørelse ved en upartist staaende Mand, som her fornuftigvis ikke kan være Andre end Indenrigsministeren, der da vil have at modtage Forslag og Substillinger fra de paagjældende Kommuner eller Hospitalseiere. Paa noget lignende Maade forholder det sig med det sidste Forslag til denne Paragraf. Det var fra vor Side forudsat, at der ved de offentlige Sindsygeanstalter var Moderation i Betalingen for dem, der indlægges af Kommunerne. Men denne Forudsætning var ikke ganske rigtig. Forholdet er det, at der de fleste Steder indrømmes Moderation til dem, som overhovedet ere uformuende. Derfor gaar Forslaget ud paa, at de anerkjendte Sygekassers Medlemmer skulde have samme Moderation ved disse Anstalter, som til enhver Tid er indrømmet uformuende Patienter. Skulde der saa være nogen Anstalt, hvor en saadan Moderation for uformuende Patienter ikke er indrømmet, saa opstaar der et nyt Spørgsmaal, som ikke er afgjort ved § 10, saaledes som den allerede er vedtagen tidligere, nemlig hvilken Moderation skal der da være. Heller ikke dette Spørgsmaal har man ment kunde afgjøres ved en Regel i Loven, men ogsaa her maatte vi henvise til, at Størrelsen af Betalingen skulde afgjøres af Indenrigsministeren. — Der er endelig til § 18 2det Stykke foreslaaet af hele Udvalget en Ændring. § 18 omtaler i det Hele Ophøret af Ketten til at faae Hjælp af Sygekassjer, og 2det Stykke omtaler særlig det, at en Person i Løbet af 3 paa hinanden følgende Regnskabsaarer har nydt Sygehjælp af Kassen i ialt 60 Uger; i saa Fald, vedtoges det ved 2den Behandling, at Udgangen til at erholde yderligere Hjælp af Kassen skulde ophøre, medens det efter Regjeringens Forslag kun var Penge-

hjælpen, men ikke den egentlige Sygekassehjælp, der ophørte. Udvalgets Motivering af den Forandring, som blev vedtaget her, var den, at man mente, at ved kroniske Sygdomme var det ikke naturligt i det Uendelige at paabyrde Sygekasserne disse Udgifter. Der maatte her være en naturlig Begrænsning, og det ikke blot med Hensyn til Pengehjælp, men ogsaa med Hensyn til Læge- og Hospitalshjælp. Men paa den anden Side har man allerede tidligere drøftet, om der dog ikke kunde aabnes et saadant Medlem, hvis Stilling til Sygekassen var fuldstændig ophørt af dette Hensyn, Udgang til at træde ind, dersom det maatte vise sig, at den Sygdom, man havde antaget for kronisk, var ophørt. Naar det ved Lægeattest godtgjordes, at hans Helbred nu var saaledes, at han ikke var udelukket fra at komme ind i en anerkjendt Sygekasse, burde han have Udgang til igjen at komme ind i Sygekassen, paa samme Villkaar som tidligere og uden Hensyn til, at han nu mulig overstred den Alder, som ellers var Betingelsen, samt uden at erlægge det Indstud, som ellers nye indskrevne Medlemmer skulle erlægge. Disse Fordele og Begunstigelser for et saadant ældre Medlem, der var udelukket ved Omstændigheder, hvori han ikke selv var Skyld og som nu havde forandret sig, ere saa naturlige, at vi mene, der er Grund til at søge en saadan Bestemmelse til, og det er det, som Forslaget under Nr. 7 gaar ud paa. — Endelig er der kun tilbage det 8de Ændringsforslag, som er stillet af hele Udvalget, en Ændring til § 21 nemlig, at 2det Punktum i 1ste Stykke udgaar; der staar nemlig i 1ste Stykke: „Sygekassernes Regnskabsaar regnes fra den 1ste Januar til 31te December. Tilstudet fra det Offentlige søres til Indtægt i det til den foregaaende 31te December afsluttede Regnskab“. Vi tro, at dette er overflødigt og mere bindende, end det bør være. Ved at udelade det sidste Punktum tabes Intet, thi det efterfølgende Stykke giver Indenrigsministeren Ret til at bestemme overhovedet, hvorledes Regnskab og Beretning for det forløbne Aar skal affattes. Det er derfor heldigst at lade ogsaa dette være overladt til Ministeren. Vi kunne godt tænke os, at det kan være heldigt at bestemme, at Tilstudet ikke skal optages paa det forudgaaende Aars Regnskab, thi det ydes for det følgende Aar, men at det derimod skal optages paa det Aars Regnskab, for hvilket det ydes. Det er et Spørgsmaal, som vi mene, at Loven ikke skal indlade sig paa, men overlade til den, som har at træffe nærmere Bestemmelse med Hensyn